

№ 3 [18]

БОЖЫМ

Часопіс Беларускага рэлігійнага
думкі.

САКАВІК 1949 г

ШЛЯХАМ

«SUR LA VOIE DIVINE».
Mensuel religieux blélorusse.

Цена
нумару 40 фр.

Адрес радакцый:
Adress : Redaction, 51, rue des S-ts Pères, Paris (6).
Chèque Postal : Paris c. 628744.

Падпісная цена
на год 350 фр.

Яшчэ адзін год

Час прымусовася эміграцыі з кожным днём становіща ўсё больші зацяжкім. Мы, адзіннадцетын ад башкайчынныя звязанія заслонам, ізъём у кітэрраз больші нептунае заўтра і часта пытаем сябе: куды нас вядзе нашы жыцьцёны шлях? Ці не аздадзіе ён нас, разам з пражытымі днімі і гадамі, ад ажыццяўлення съветлага акту 25-га сакавіка — долынне і незалежнае Беларусі? На гэтага боке яшчэ разы сама жыцьці диктуете раздасны адказ, што шлях наш беспамылкова вядзе да лепшага заўтра, да выдзеісьнення із залу вольнага і незалежнага Беларусі. Праўда, сучаснае палаажэнне беларускага народу залежыць быць далейкім ад гэтага ізязу. Не сьвет, ано наступае на нас. Але чым цікавейшая ноч, тым ясыней на небе зінькоцы зоры і тым ясыней іх кожныя бачыць. Наша праца і навязаныя заўтрашнікі для выдзеінца цікавей цёмніе ночі, але на кругазоры гэтага ночы зарысоваеца штораз ясыней зарыць ізязу 25-га сакавіка, і штораз больші гуртуючыя людзі на шляху да гэтага зарыць.

Наша прымусовая расыесеніне, не знажохася на іярпленіі і нявыгоды, якія яно сплачвае з сабою, мы раздасны нам усім искес вестку аб Беларусі ўза ўсе краіны свету. Адна за другою пастаўшы беларускі нацыянальныя арганізацыі ў Нямеччыне, Францыі, Англіі, Даніі, Швейцаріі, З. Ш. А., Канады, Аргентыне, Аўстраліі. Беларускія пітаваныя стаінцы на парадку дні ў міжнародных абс滂у. Беларускія нацыянальныя представітвіцтвы ўвайхолілі ў склад кітэра большага ліку міжнародных арганізацыяў. Нават су-

часны акупант Беларусі змушаны больш паважна ражаваць з узрасточнымі беларускімі рухамі. Воля да барады з'яўляецца слабее, але мацнее. — І ўсё гэта дзеяцца шматлакор жаланінням і стараннямі пераважаючых сілай ды інтрыгай ворага. Ці-ж гэта ўсё як бысьць падыскрэблымі скоказамі таго, што па-над азяржанымі і міжнароднымі плянамі падысьці ёсьць яшчэ ў съвеце нешыцьцішыя, бысьць плян духома, якія валодае съветам? І ў гэтых вынікаміх пляні, відаць, Беларусь гэтым разам стаіць на пороўні з іншымі краінамі.

У этакім палаажэнні наяўні чаго паддавацца сунінам настроем, але можна разам з апостолам Паўлом паўтарыць (Рам. 8, 31) «Калі Бог за нас хто сумрэу нас?» Гэта тымболын апраўдана, што а божага пляну кіраванымі съветамі зедана, калі Бог раз нешта паклікуў да жыцьця, не забудзеніца аб ім ніколі. Вуснамі прарока Ісаі Ён так азывычае: «Ці-ж шожа макі забыцца аб сваім дзіцінні, каб ян зваліўшыца над сінамі, якоты наслід ў сямі лоне? Але калі-б і яны забыліся, Я адні не забудзуся ѹб табе» (Іс. 49, 15). І а б іс Бог відань не забывіцца, каб толькі мы абы Ім не забыліся.

У нашым палаажэнні найгорнімі ворагамі для агульнае беларускага справы можам быць мы сябе, калі зіньвервемся, або калі распылішыаем свае сілы. Но аздароўяў Бог наш народ і аблароўяе чапер як менш, чым іншыя народы. На прамягкі гісторкі можна бачыць, колькі зіньваліся талентаў, што малгі быць аздобаю і апороя беларускага народу, а колькі загінула?

Невідліків карп'яць ципер шкадаваць над гэтымі стратамі, але вельмі будзе карп'яць зрабіць ў гэтага адпавелення мысніцкі — усе сасы замбільшаваць, па супольнаю дабра і тады бяз сумніву стане нароўні з іншымі народамі. Хо і «Лепш нам памерці ў змаганні, чымся бачыць мукі нашага народу і руны савітаўшы» (І. Макс. 3), захапілі браты Віцебскі У цікіх хайлінах. І мы павінны добра ўспяваць гэтых савітых словамі.

На эмгироны болынгым самае змаганые мұчын ләздей иншүәне чакшыны. Кожын зәннұла зәннү на шмат каго халоизин жар любонь за родната, а наевнә заслабын визі, якші любонь за башынаны.

Чалавек Бог дае розум і сілу на тое, акб ка-
ристуя з іх не толькі для асабістага добра, але і для агульнага. А ў цікавых хэлдзінах взыходзе не
каўчыцьна. Тану запрашыў найблымы годна аз-
начым 31-ны ўгодкі сакавіковата акту, калі ўз-
моўнім нашы духовыя сілы і алемпейкам у памяці

Тайны веры і вірум

У хрысъянинской рэліі ёсьце некаторы працы веरы, якія маюць агульны назов — Тайны веры і налекаю да так зваленых длогах. Гэта тайны працы, абы існаваны якіх лікіў даведаліся з азбукеніем, але якіх неліга ўзніміць людзям розумам. Ад лодзеі вымагаешца наеру ў іх злемі паспеці і працоўляючыся Бога, Які іх аўшыў. На тайны ёшчэ такіх Тайну, але яны звялічыліся асновою нашеі рэліі. Галадунінні з іх: Фесы: Сы: Тройка, першародна грэх, узледчаленне Хрыста, ажуклінне людзкога роду Хрыстом, асынчынчына ласкі, сы: Эўхарыстыя, загробны жыцьці — нагарода або кара за дачасны ўзыншы, увяскрасенне. Пераличыць на гэтым мэйсце

— Існує відповідь на це питання. Тайна передається з покоління в покоління, але вона не має історії, і дагдашана, і пасльни або абулленськими якими аєвашаю недавністю відомими разумовими здатностями чоловека, замість їхніх навчальниць залишила їх упізнаніми. Тому супраць Тайна передає з розних бакоу та зм'ячей, як і народу, узмінені розміни засвоїли, які з асною можна згадувати за словами панаханджі: «Із агулем, Тайна передається зм'ячам, і зм'ячам, яким

агулама таңынан көрінілдіктердің иштегінен көз атқарып барып келді.

Каб алказасы на газиян питаньи, траба сабе үзілсендіріш, шо разгіл палығау үз анондашын чалавек да Бог. Значыны разгіл анын сәйн көмек дәскременше да нечинае и бесқанчынан істоты — Бога, а другим ми айнала адробрия, дащасуну й «феноменанын» істоты чалавек. У ғазиян азин-насих газиеварын да розынан жолана, бе танынан розынан миңкүнеш а бесқанчынан да. Аднан дәлди таб, каб агуулай билей нілжын аздосын, не-аизбода каб было узасынан пазынаны. Ясна што Бог, як стварын сусынты даскемен белде свой твор — чалавек, ал неаизбода, каб Боссынын, хошин дробийн стүпенин, сталасаң настунашын пәнжаку пазынаны. Дәлди туттағы шо, и неаб-заттарынан.

нават у тих підприємствах навіть після пасажирських розчай та пасажирів, коли вони сидять такіх, які не разу зустріли! Да сеймениння десь іншіх пасажирів у супасах та інших простоїх і пасажирських річач, як: час, простор, гранітності, електричністю, съєт і т. ін. А тут-ж усі пасажирів нам, також не поділено! Але адміністрація місць познаннями приводів з кожним зібратицьництва; штодні викривлення вченоїм новими звільненнями у промислові, акрилонічні простири для праці людьків розуму, але пасажирів акрилована новизною, а новій тип-приморські, акрилові-шестисантиметрові розуми. І більше, що більше

заприроди та бескінечні Іого флагище, але як маєща спрана в зирваних речамі щіццю, якік ші-ж траба дівінца, що у мозгом падають, яким займенення, погані, мы зачинаємо на світі, але чим нам і на синьця? Бог не синяшевза з памагомою адкривши людям єсё те, без чого начищма жить і заснутишь апошнюю мату життя.

Можна нехта наракашь, что Бог замала абы́шъ людзей. Але за таго, як цялка *Успытайць* бытъ, што абы́ ж'ялена, можна дагадацца, якіс в-

съєт абиць ні можа. Французький філозоф Різ Гюїльвазав велми побраздні: «Я філатицица на гары, але не немагчыміца абиць. Пабодна мі у рапорті дакрепаемся розумам і чытанью до Бога, але не можам Яго уцініць. У природным нарадуку ў большій ступені і вынікна виступае абхежданыя людзкой натуре, кога мы прыымаем тут на зямі. Мы малы съєтамі аб тих, што наші слух на успырнайме ві высокі і велми лізкі гукав. Мы ведаем, што наша вока на можа цікірта глядзець на нашу іскру Божага твору — на сонца і калі хода даследавшы яго. Як язгідзе парад ліб-дняжаскій, будо было аблімлена яшчэ больш. Што да карыснамісі аблімленіах Тайнаў веры звернены узага толькі на галубінейшыя з іх. Найважнейшай карысносьці аблімленіах Тайнаў ёсьць тое, што мы научаваныя чалавека аб алонічай эзотэрыкі язычніка і аб спосабах, якіе асцінгут. Тайны веры выйлююць запрэчную вартасць чалавека ў адносінах да Бога, да сусьвету і да самоты себе. Яны змянчваюць людзкую гордасць, упакораньне чалавека выявлуючы ягоную аблежванасць, але азічанская наўпамяна, наядло на асцендэнце вечнага Пілата і речі

значення, але притаманнення школи. Падобна і названа Самого Бога людзі часта ужманізація паретапічні і прямі, якщо бицьши притаманнення школи, але гэткі способы мы ў забаганенім свае веда. У тым запіралы мудрасін Бога, што не злажаючи на ма- лознаткі, а блемешні, малознаткі, разуму, або жаньі славы пелю і акірку бесаканская, чагарнічкасская перед тым разумаз, ад якога

сіх догм вери єсьць натхнене да найбільших гарайчих цитоў — веры, надзеї, любові. У іх ёсць кріміна сівасты, якій наявіт з прошнага значэння да сіма арабін вілакіт сівасты. Ноадзі адвеску шукалі жыватворце вады, якія патрапілі да ажыцьці труп чалавека — Тайны хрысціянскіе веры ёсць моі маюць, калі не ў адносінах да цела, дык у адносінах да душы.

а. Лей

Поступ і загадка жыцця

Чалавек любіць хваліцца — такая ўжо яго ўдача. Можна дагаворыцца, што ад самага начатку існавання людзікага розу, забойцы людзі хваліліся сізім поступам — праграсам. Хонь гэткім хваліві выразна не заўспыша ў книгах, аднак пішуна што першы чын пасіа прамыткімі вучонымі, ўжо хваліліся, што яны не стаць на пейсце, але наступаюць, і гэта неапарчным праўдам.

З поступамі, ханды і невілкімі, расные горадысці; чалавек наядзіўся і зуме, што ён ужо сказаў апошнюю слова ў наўбачы. Найчысцейшая паступоўка чыліччыя, эз залію, крэтыкуючы ічаста замірчаюць.

Шукай ў іх сімінных паступоўках азаку на пытанні, якое забойцы шківаў людзей: азкуль узімі жыцьці на зямлі? Яны наявіт і не успамінаюць аб кінсе сяў. Пісаныя Бытвы, але якраз высыненія начатак жыцця, бо у бізбожных паступоўках іншы мецьці для Бога. Паступоўка значыцца па прыходзе вісіненія начатку жыцця, ікес падаў Царкве, аснованага на сяў. Пісаныя, але шукаўшы іх разыўкі гэтага пытання. Іхрэз мне трапіўся ў руку артыкул нейкай акадэмікі Альесці, напісаны для шырокага грамадзінства аб паходжанні жыцця. З асаўблівай пісьмавіцай шукай ў там таго мейсці, дзе высыненія начатак жыцьця на землі, але знаходзіць усно такі сказ: «...калі на землі паўстала дыаблоўская ахвята, паўстала жыццё». Вось і ўсё. Гэтага пынверджэнне было тымбыльнае заглядаваць, што ў папірнай высыненііншых дутар паслугујоўшися пачыркою Канта і Лапіцкіх, на ясноне якое на пачатку ўсіх земляў куля была вогненім масаю. Дык самыя на ён вінагда жыцьця не мігло быць. Дык пісаныя, як потым на гэты куля паўстала жыцьці, было будымуна жыцьця дагалі-тэорыем. Адна з іх называўшыя тэорыю спланетнай гіпнаграфіі, гэтага значыць, що рабітамі пераскоку ад мёртвага атаму да жывых неморана і да стварэній. Іхрэз на гэту тэорыю намінае ўжоўкіненія акадэмікі, хоць і не называе яе пішемі. Сам акадэмік з найбільш паступоўай краіні (імешчка му ў таварыства) і свай артыкула выдружкаў быту ў «Бізбожнік» за 1941 г. да хатеу, каб ягоны шэрвежанне усе прызнаць, як адзінае праўдзіва што да гэтага пытання. Але гэтага тэорыя

неправільная і асташна толькі прыгожую тэорію, але бяз іншых доказаў.

Дагэх гэтага тэорыя не звязаная чым-сямі новымі. У старым сардзінівоччу чэрві, што жыўшыя праўстві з мёртвасю матэрыі, аднак з'ю засырого, што гэта можа стаць на пульпым сонца, або духаў. Значыць тагачасная вучончыя бачылі неўбоднасць прызначэння пад матерыю вышынішага здзеніка. Аднак гэта тэорыя страдаў прыхільніці, калі сілася вымысляць, што наявіт у той матэрыі, якую раней уважалі за мёртвую зімніхозію беззіміні маладыя жычучыя, якія можна бачыць толькі праз микроскоп. Глыбейшыя доследы ў гэтым кірунку заўждылі шчырэжанне, што кожны жыцьця арганізм можа зародзіцца толькі з жывога, яму падобнага, кожны жыцьця камароўка — з таго-ж жывога камароўкі.

Паступоўцы Тэлікімі способамі старалісі вынашніцы у хлінічных лабораторыях хоць якую колечку арганічную матэрію з неарганічна. Пасыні добрых ласцісцяў уладло вынашніцы некаторымі сур'яні, штучнай малады, а наят патрапілі вынікаўшыя штучнікі, зусім падобні на таго, што насыну куры, але тое штучнене малады на кісьце, ані штучнага женчыні на высыненіе курані. Значыць, што ў гэтых вынашніцаў, хоць вонкапа яны падобныя да арганічных, нечага не стае — у іх німа жыцьця, таму яны ёшчэ асташоцца нікъюмы. Дыкъ што гаранія пасыні гэтага паўнішай ступені жыцьця, якое ёсьць у чалавеку, аб ягонаі душы?

Найбільш паступоўныя вучончыя звязуваюць хутчай назіральнікамі жыцьцёўшыя зімніх зімніх, але яго не скліпі наявіт на найпрысьцінейшым ягнінім зімнідзе. Чалавек мае чудовы, глобокапрапанівачы розум, мае векавыя досыць, вынашніцы беззіміні розных інструменту і прылады — аднак німа ёні гэтага ёні не можа нічога зрабіць, наявіт аліноса назіненшае жыцьця камароўка. Дых што-ж асташоцца нах пасыні гэтага, які не прызначаны хрысціянскімі наўбачы, якакія, што існуе па-зазор жыцьця — Бог і аз яго паходзіць жыцьці ёні землі. Мёртвасю матерыя на якога даць жыцьці ёні землі, дыкъ тое проста прычына, што яго самі не мае.

Сотні гадоў тому ўзад можна было пальврэзін, што наўбача жышчі выкрай нешта наядзы-

чайнай альноса паўстаннія жыцьця на зямлі. Січын-ж іх бачылі, што хоць наўбача і не сказа-ла ўжо ў гэтай спрэве саўжы апощніні слова, хоць сёньніці постулюць ладічка незавешніна, але нелькі сібі паміжна-матчынімі новымі алькірчи-чым, прымані дзеля гэтых фантастичных матчы-масіні ложніх тэорыі звязаны з дэяніем іх агра-мадычных часоў мозалі, забудзіў працэс наў-бачы-науку, на бізбожніцкіх шылках фальшивыя ў корані і жажды.

Пасыні такога вілакія постулю, якога мы з'яўлявіміся съведчы, нелега чапкай іхскімі

П.

ТЫІЯНА

Мэты Божага Прэзідента.

(Прашыя).

Плошчыны, розныя, так характарныя для чалавека, выміяўшыя ўжо ў дзіцячых годах і на глязедзіна на азіялоўшыя аbstынні ў іхіх жы-віццаў біці і сістра, яны розін разыўліцаюць за-туту, пакуль зусім не разыўліць альзі у дас-лелега юнака, а другая ў дарослу дзячуну.

Хлапец малы год рошыцца да лінейчыні. На ёні ён прыбоеў свіхі сліў і заслонінічы. Услыжкі да чагосяў іхненія, нехта піліце і разы-жаже, каб штосьці асцініну. Яго цягне ў шырокі сьвет — там па пакансі сваё саслэльцы, спіл-кешы з супраціўнікамі, вытрубье ў труна-сцыхах слыпі. Тані ў натура прырастоўшы такая каструбатаў. А ўсё-ж такі пры сілі даслісці і штурпальці хлапец наўбоды чулавіка прызыў-вашніца за снае чаші, ёсць рашырь на адносінах да сястры, ахвотна кіруенчы іхнімі разам і з'я-віццаў.

Дзячунічка — яна наўчыласяй чуцішча, калі мае змогу згульці ролю маткі і наўспіцы. Яе запісі-запісіны пры дамашніх занітках, а ў гуль-ні з лялькай выміяўшыся ўсіх прыметы, ка-торыя некалі будуць упрыгожваць дзіцяную маші. Яна туцінка ахвотна за тату; на яго яны гля-дзіць з пашаннім і зімнізленнімі ўсіх сіліца, каб якія колечы спасабы зрабіць имі прымесы.

Мудры праіл Твары даў чалавеку монін па-шия, што цягне ў кірунку рознікі ад яго плоні.

Гэтага называўшыя плошчынны гонам, хоць зімнічы-гэты наядоз разыўліць неўмі вузка. Мымбус-біт, хоць зумуў, што плошчынны гон у розных зі-зівін нечым альзі нескладані і рознымі толькі слою наўбачы і прынаўшы. Ужо адно зе, што, што ісполненіе гон ахвотна і цела і лух, па-кіравае на ягоны розныя склады.

Пасыні сучасных песьмаліт'я на плошчынны гон складаюць тры элементы. (Прымесы гэтага складаюць неўкожыя ўсе доказаў.)

Гэтыя тры элементы, каторыя ў альзі нароў-най пратопіні прызываюць у розных алізін-бісць: 1) почунчыўшыя гоны, якія маюць спло-

на дух і пашмани у шкіжі праці і у жицьких турботах як-б зробля для як мильні і предниадні смієньні ноготиця. Тады юна праці буде пашмати плачнечай, буде пелань, што прадне аж хаканій асоба, пры боку катаров пасля дзейных турботаў зноўца дзабралісі супам.

Дзілі таго раздзельніцы взыманні малазі вынашчаща наўбядомы ѹстотны патрабав ладзых людзей, калі толькі на хочанія альянс ах і тую прымету, з якое пашмани будуть чэрпана у буничні сымі али взыманні чаканочніх іх розных зазнаній.

Што да разоричага, або смеялінага гону, дым у жанчыны ён манічныи, чым у мужчыны і гэта ёй патрэбна з глядзіць на яе малінскіе прызначэнні. Запіраўляя жанчыну толькі тады, чеңца задаволеная, калі энэндае поўнае заспакаенне сваіх малінскіх жыжмаліў у кляпаты і самахарынамі служжэнні для другіх. На будзе вёлікім пераборачыцьцем, калі сказаць, што з кожнага изрэзу жанчыны чеңца крык да здзечам. Але і з натуры мужчыны глібока сказынь жаднічныя патомстві, у якіх хона прадубожыць сябе ісаваныяне, якое статася б-гмоянімі другім, здечнымі.

Площані гони — зложання з трох вищезаписаних элементів у національну лінійку які були синтезовані. Хаїн некоторякою манжинськін, або жаночими пристріями виконуючиши ужо у ранній молодості, здійсни там же немагичними гутарками або всіхлях запрудніми площанськими інструментами, хіба що яни були-б викликані хваробливим спаєнням, або занесенім злобджені.

у наречанья члазека плющины гоны будзяна перші пельміні нязважаць і бынны праз туман і гэта зблізкацца ў часе т. зв. засыпаваным, калі ў арганізме пачынаюць дзеянічныя внутрішнія скрэзныя плющыны залозы. Гэта час, калі даць пачынае пераменаваньня ў зарослага злакоўшчыну дзялчычану.

Першым виникам спасчата гранзу дась-
пивання єсть то, що хлони і ламути, які
дагуту спаконі гулки супуль, начиняючи
адувану у себе нейкую силу, що их наїзди-
аціх. Цітер хланец таєща запала скори
да того, каб на слабившу сібрукожу глязеш
від ніжків паважини, а наїт з пагард. Їй
пачеши праимаша турчанини чумчаки. Яго
ципнуща тульмі у їхже моки паказана: спаю сло-
ї і адагу. Дизьчина не раз балочу ачуває заї-
кає і бесспоронно ахоблажна хлапча і наї
также із свайто боку паганга з абурзинем
і нискаю, як єх вільжанка.

енція і на згідності навиразів тут і вровні азбука-
ючання, якщо сильні пізнання, зразу-
мінні, які є у кожного з діловознавців. Тиши
таким алгоритмом практичним занять, велими
засобами зберігання у пам'яті та перекла-
дальними. Інші азбукуєш нещаста падобна за
тактикою незалежної, але глобії у яго
засобами не Українською. Розмісль абстракції могути
в гоні у їх розбудінні, та Усміжки низана рас-
пальські, пакуючи якнайбільші не завалюють чи-
тальним скрипом.

Узаскага розы выпаздыны наяд аларынды түстүү, наильдиктүү малалың сәршү прихильсүзди да пүйнэ асеби иштеге полу. Калы газын мактынчылык сплаткасын зулемесим, талын ахолпана бозымсыздан разасын и залаваленесим. Колың газа пасынан выспалызы пасты үсіндей болып көзім жирдөл, каб апсалы шашке перегибөлөн! Сүвезимсыз, чо, казахну асубоу үзжакша, сиз сиңепазельную уласыншы, што бэссын казахын и Узасына можа казак — сирна абох залиш разасын. Йиң үзжакша сибе за наильдиктүүлөндөн людней и маңса то же переканышын, што аярач газа казахын иштега болып до чынсын не пайдалуучу. Найвалийшын ахжыру, якуу тобыз барбызди, дала газат казахын, зиңчиш нычын тобууланынди с тым, што аттынчынан прағ ягб.

заховані в тім, що атрибуціюють при цьому. У гітіні станс чиста любов і плющене казанським неподалік міжнароду зі скрипкою зажкає. Любов'ю згоди, але звичайно імкнення зазуличини. Каханчих жаломи бувають блікні. Капітільно ділиться, їзик притягнувшись думками насподілами зі сбогом. Усякість сприяє яківасії несподіваної і туго за каханом, що для сприяївця відчується якількою музик; тади нічим не відзначена і після не знаходиться» патолі. Саака чиєвочі хільбіти, капітагліб зноу злути. Каханчих циганів іх, капіш пашотам узлувілі алід другого ал узяменній прыхімасьнії на мозка буває заспокоєною датувати, пакуль наступили Богам призначенням судисноюсі єжкосте.

Але прабудзітай і апошній жэткай, якую Божы
авід хоча асягнуць цераз плошыны гоны, ла-
жя натуры чалавека — ёсьць лэйка.

Гата траба пусін ясна і в нашісках усвідмінна. Розмыла пам'ять музичнай і жанровій; ка-
жна з усіх пазій і красок; сумність сказана, слав-
ицьшевським і радасинсько- гати. Убій діна не для
аса-
премъяна, ани нават дзвія добра су-
жинкою. Гата Убій побачила мати, бо лепши
срідки, які відчуту вправді мати, то
пом'яєсь на що јшоє, як дійши. Бог усі так
відбува, каб засновані відці. Тому дзвіці ня
можуть, як гата некаторы пам'ятка зуманою,
яким болши мени премъяна дзлакам да шча-
ханіюю дробнага чашася наяят наібодыні ладбр-
нівські сужонкі часта задеміннаюча; то людзікі
славіцькі ві сказуваніца, то непрарачаным
місцею поді засмучы, то хваробы, то інымя
турботы і шпрэчанія прыгобыні, аж пакуль кан-
таваніца сім'еры не пакрье их чорнай жалобай.
Таму дух пізвін ульяніца вышай, асгунти на-
сычаные слайдю любічнага жаланін у іншым
жыцці — у Богу.

(Далей будзе).

Паволля кніжкі Шильмана «Du und Sie»
апрапішай Bachus Дру.

Жыццяпіс сыв. Еўфрасіні-Прадславы Палацкае

На жыццяпіс сыв. Еўфрасіні ўжо хоць бы апавядзе ад жыцці Еўфрасіні ў бесперарычнай там увтара звыніцьку, узага, што ён мае менш пікавую гісторыю, як і саме жыцьці съявіт. Да таго ў беларускай гісторычнай літаратуры дэжуру навясных зацемцаў. Ласкоўская ў «Історыі беларускай (кір'якій) кнігі» аб гэтым жыцьцінне, можа паўстаць памылковое панінцые, бычым незадесь ёсьць жыцьцінне съявіт, з XII веку. Він пиша так: «Жыцьцінне сыв. Еўфрасіні кн. Палацкае напісаны міхаем Спаскія манастыра ў Палацку для члену таго-мастакства, што можна бачыць слоў жыцьцінне: «Игуменія манастыра съявітага Спаса і Пречасці Его Матэрэ, иже по Полотце град...» (Рукапісны зборнік XVI ст. Троіцкай Лáурой)... Жыцьцінне сыв. Еўфрасіні мае ў сабе шмат шырокіх гісторычных датычніц Палацка і дубокутага тагачаснага жыцьця ў ім, што пакауе на чиста майсцоў пахожданні аўтара. Жыцьцінне гэты быў напісаны не пазней кінца XII ст.».

Тым самым реч маенія крыху інкіпіт. Запіралы місці былы жыцьцінне съявітага Еўфрасіні з канца XII веку, але ён не даўшоў, прынасяць да цяпер не ўзнайшоў, але лайшні разныя яго пераробкі. Што да аўтарства таго першапачатковага жыцьцінніца дарагі Л. Летоўскага так-жэ як зусім згодна з праўдай, бо манастыр сыв. Спасы быў жаночым манастыром, ітуменінні ў ім быў машакі, якія падлагілі бесперадна біскупу, але ў сuseстве быў мужчынскі манастыр Багародзіцкі, які праўдзілабо, што аўтарам быў член манастыра, які відаў мусіў любра ведаць брата сыв. Еўфрасіні, ад якога заневілься аб палонінні і съмеры съявіт.

Справа гэтага жыцьцінніца звязалася ўжо німалі гісторычную і пакуль ніякіх новых ланых, але наўмысльны скірдліванні ўсе пазнаннія рукоўкі, прахоўшыя кірстаміна тымі найблізейшымі праудзападобнымі вынаходкамі, да якіх дайшлі.

Голубінскій у «Історыі Русской Церкви» (стр. 771-772) алюносіць піктавчага нас пытанымі звязу: «З убо праудзападобніцкіх жыцьцінняў: ён збудзіў падобніцтва Еўфрасіні Палацкае... траба алескі за перамаганьніцтвам паірну... Літаратурна працоўніца жыцьцінніцу, у тым выпадзеке, як бы нам пеламія піяр, належыць да пазнаннічай часу, але звесткам, скамі фактычнай лацінскай, тэта значыць скамі лацісткам, дзе матчы-масць бычыць у ягоным аўтару беспераднага, або прынасяць вельмі блізката сучаснічнай съявіт. Аб літаратурнай артыстичнай жыцьцінніце, мы нічога на момак складаць зделі ўспомненне прычынам (г. звч. тому, што ціперершнія літаратурныя аўтары ёсьць пазнаннічай). Датына звесту, чыкі, у гэтых алюносінках жыцьцінне дазволі поўні,

заславае ад жыцці Еўфрасіні ў бесперарычнай пасылькоўніцы і злачіца ня мае важнейшых пропускіў».

Да гэтага траба зазначыць, што пазнаннічая аўтарыцца была не азія. Ведзамі гісторык Сапунуноў нарахаваў іх тры, але колькасць рукапісаў, у якіх гэтамі перарапрацоўкі з'яўляюцца, снага дзванаць. Галоўнейшым з іх заславае Барскую ў сваім творы «Історычнай» рускай аўтографіі. Ей-жэ падзялі амаль даслоўную луку Ключнічука да часу, калі магла стаць тая перарапрацоўка. «Жыцьцінне» орпі. Еўфрасіні паводле сваіх складу і літаратурнага характеристу прыпамінае рэзгарчынна жыцьцінне XV і XVI в., але жыцьцінне і багаццем біографічных рисак, разам з рашткінамі старасветовы мозы змушаюць за-гадаваць у біографіі некію больш старую крыніцу». Ахр. Фларарт узнаў, што першапачаткы жыцьцінніце п'лустаў кляні 1200 г. асноўваючы свой злогад на тым, што ў унікасіі манастыры Азяльскіх на Ульве меў быць некі стары рукапіс з жыцьціннікам сыв. Еўфрасіні з XIV в. Азялак ан сабе арх. Фларарт, але ягоны азламдзінкі на спраўдлівасці пакладзілі генага рукапісу. Тым самым гэта інкіпіт зрадзіў цінкер.

Факт адсутнасці першапачатковага жыцьцінніца дарагі Л. Летоўскага так-жэ як зусім згодна з праўдай, бо манастыр сыв. Еўфрасіні, а другі факт на мени сучыны, што назава і тыя рукапісы з перарапрацоўкі жыцьціннікамі ўсе ёсць небеларускага (расейскага) пахождэння. Гэта выглядае на палажынную ненарыламлісць, бо самімі як расейскі гісторык съвірджаюць, што: «Да мітрапаліта Макарыя (1542-1563) жыцьцінне Еўфрасіні на сустракаеша ў рукапісах (на ашвары Racel) праудзападобна здэлі таго, што для Макоўскага Русі... Еўфрасіні быў так-бы сказаць чужая». Мітрапаліт Макарый умісціў жыцьцінне ў сваіх Четы-Мінэях (пад 23-V) і можна думыць, што падчас гэтага жыцьцінніца аўтарамі сваёю працягненнію літаратурную аўтароўку (Голубінскі — Історыя Русск. Церкв. т. I. с. 772).

Чаму так сталася, найлепш выяўляе Е. В. Барсой у «Описіні велиокіх Четы-Міній мітр. Макарія...» (гл. Четыні ў Імператорскога Общества, Історыя... Масква 1884). Алтуль даведаваннем, што мітр. Макарый быў захоплены новасвялечнаю творыцьцю ад Маскі «стрымі Рыме». Ему бачыў, што «вонкавасе абелізованыя дэлінанты ўжо стаялі, але не ставалі нутранага абелізовання, без якога занініца вельмі нядрэвіка». Такім вялікім з'яўлялася аўтарыцца Шэркай ў азінстве Усерасейскай Царкви, такім маралымі злучнікамі мансіковых інтаресаў у адзінстве царкоўнага духу і змачы ўзыўленішча ў XVI в. Макарый мітраполіт Макоўскі і ўсе Русі». Адпаведна да гэт-

го моты была аброна систэмы зібраніцца жыцьцінніцу із мансіковых съявитых. Сам мітр. Макарый, паводле сведчання тако-Барсова, «не толькі загадаў съязніцаў жыцьцінніцы і злачіца ня мае іншамансіковых выслыў» (Успомін. твор. стр. 1).

І запраўля прастудаваніца жыцьцінніце сыв. Еўфрасіні Палацкае ў апроціў мітр. Макарыя, прыходзіцца прыбыць да перакананія, што гэтая мансічная аўтароўка разназначна поўніце праекалду на тагансскую расейскую царкоўнічынну. Ад першапачатковы моты астасілі толькі жалогозныя разні. Алім самыя біографічныя факты, жыцьцінне змавіздаваны, дзял тагачаснай эпохі веюю: такою праудзімосці, што ўсе гісторыкі згодна прымаюць гэты жыцьцінніць за пажынімі гісторычныя дакументы. Даследнікі расейскіх гісторыяграфіі Г. Федотов звыніць узага, што саваіе «рускіх съявитых жаночы «адзіннай сыв. Еўфрасіні Палацкае» наступаюць у сваім жыцьцінніце з азначанымі рісамі характеристу, прызначаныя не, як называльнай на сіле характеристу і асвячанасці царкоўнай дзеячкі». І гэта запраўляюць так ёсьць.

Нічога тады дзіўнага, што беларускі съявиты з гэтакім расейскім характеристу трапіла ў Четы-Міній мітр. Макарыя, але і ў «Кнігу Степенной царскога родословія». Сам назоў Кнігі сведчыць об яе прызначаніі. Іронія лесу! Съязніця князівства грозімы Палац, якія ўсіх жыцьцінніцаў зібраніцца для асвячэння і зічынення башкайчыны, мела стація калырам у чужых захопнікіх руках па дукону паніненівіннія краю. Праўда съвірдцаў нейкую сувязь між жыцьцінніцам сыв. Еўфрасіні і вглуміні заместан «Кнігі Степенной царскога родословія» нікі не удалася. Гэты факт даўно зазніхілі даследнікі генасці «Кнігі» і спрадэльне вырашылі пісаць. Вось загалоўкі артыкулаў замещаных у іх: ««Кнігі» і хождзінне стылі «Ізоўфросіні...»». Далей ішуч жыцьцінніцаў чартою іхніх съявитых. Волны дакладных вестак з гэтымі рукапісамі не удалася зінайскі.

Пасля скірдлівання вуні ў расейскай гісторычнай літаратуре звязалася розныя брачны і большія артыкулы аб сыв. Еўфрасіні, якія ў асноўні п'ятуарлі або ширыцы жыцьцінніць в Четы-Міній мітр. Макарыя, або кароткі яп. Дзіўніцца Туліца. Алікай найблізкай праце альбо саваіе «Сувязь...» між асвячанасцю на «Степені»... было хрынічнічні выклады, близкія ў часе апавяданнях у іх падзеі. І запраўды, якія інноні маглі месці, напр. асвячаныі аб сыв. Еўфрасіні Палацкае, ці шыркіны віл. кн. Рамана Ольговіча ў арзее да веру Хрыстову, да жыцьця і здэйніскіх Юрыя Даўгялугата і Давіда Макоўскага, ў гравікіх сустракаючыя назінанія аспаніліні?

У сувязі з выніксізанымі само напрацоўнішчы пытанымі, як агульным так магло стаць, што беларусы заславілі расейскім спіснікам іменем сваіх съявитых? Каф ён гэтага азілані, траба п'яты, што XVI в., калі расейскі перарапрацвалі жыцьцінніце сыв. Еўфрасіні і пачалі им карыстацца для сваіх вілаказарычных мэтаг, быў агулем у якіх харекеніі розныя перыядыні. Тады звязалісі шмат горышніх рукаў. Макоўскія князі прыўсцілі сабе візантыйскі гарб і царскі тытул, да якога падзялі «Вілаке, Малое і Белое

Русі Самодзіржавен». Беларускі, іш як іх газы звалі літоўскі, Валікія Князі працэставалі супраць таго прыўсцілі.

Алікай траба звязыць звязніца, калі на Беларусі запісалі разніціні пунікі расейскім устрымліўці ад спікуніў іменем сыв. Еўфрасіні. Тады толькі растоўскі яп. Дзіўніцца Туліца перарапрацоўваў жыцьцінніце сыв. Еўфрасіні і надрукаваў у сваіх Четы-Мініях. Але ён як украінец і вучань Магілінскім Акадэміі ў шмат чым розныміў ад расейскай рэзігнійнай інтаресніці і тэлізіі.

Паколькі на Беларусі ў часі вуні быў пашыраны жыцьцінніце сыв. Еўфрасіні цяжкі сказаць, бо тагачасная беларускай рэзігнійнай літаратуре пераўложілі звязыць падзас палетніні кніг на Беларусі, якія асабіўна жарстока праводзіліся пасыпакі дзялінічнай Беларусі да Расеі, і потым пасыпакі скірдлівання вуні. Праўдзілабо толькі ў базынічнай унішнікі манастыры ў Лізве быў захаваўся рукапіс у якім мін. ішнан ёсьць базай і на найстарэйшыя веды звязыць жыцьцінніце сыв. Еўфрасіні. Аб гэтым рукапісі заіхдзілішыя вільгаўскай кароткай замінкі Срэзенскага ў «Журнал Миністэрства Народнага Просвіты» за люты 1863 г. с. 60, алкуль дзіўніці, што ў тым манастыры ёсьць «Перспектывы рукапісі віл. 8, даўністрыні, базайд з што ў XIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXVIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXX в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXI в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIII в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XXIV в. зібраныя манастыры, базайд з што ў XX

У чыёй абароне?

Толькі наадайна і запрадэй прыпадак трапімь у руки часапіс «Праваслаўнай Беларусь» №. 4 за снежань 1948 г., да мін ішчым Лявон Гарбоўскі напісаваў «Алаз» а. Лазару на артыкуле «Масквы — тры Рымы».

Дзіўны гэты «Алаз». Усё, што ў артыкуле «Масквы — тры Рымы» сказана пад адлесам Масквы Л. Гарбоўскі прычне пад адлесам усene Праваслаўнай Царкве, каб пасля таго таго маты выхадзіць з пісанінай на ўспоміненіі артыкулу і што іншага.

Л. Гарбоўскі звыраствана да мене: «Вы разумеце, што «Алаз» Л. Гарбоўскага бароніў якад тое, супраць чаго ласкавы віцэ-сулупольную бірашчаў. Він напісаў пітагею: «Шоўкі! Вы бы ві бачіце, што ўжо і праваслаўнай і католікай адна і там-же рука падаётся?» Але чо? Дык-якіх гэтай небісцівасіці пішаша базу на кожнай стаўроні «Божым шляхам» і робіцца ўсё жа мацема, каб ёй «супрацьстаяць», але Ві. Л. Гарбоўскі, што родбіе? Вік спамагае гэту «руку». Для беларусаў гэтая «рука» падвойная, катоўская, бо іншэ і нацыянальна і рагіджна панізволенне са-мой Праваслаўнай Царкве.

Уесь мой артыкул «Масквы — тры Рымы» ад начатку да канца выступае супраць таго пани-целенін Праваслаўнай Царкве, якую мела мей-сы ў шарскай Расеі і ў якой яны знайдзіцца сёняны. Канкрэтная заценка аб нехінскім старым Рыме і Пятровым пасадзе зроблена толькі на тое, каб наглядзіць паказальнік абсурдальнасці тэорыі ад бэцры Рыме, паколькі стары Рым астасічаў у сваій першапачаткі сле і значны. Кожны майдзіврежжанне абрэгаваўна гісторычнымі фактамі супраць іхніх нікто не можа зрабіць ніхіх засы-ротага, не робіць із Л. Гарбоўскі і таму тым палічэніе яго выступленне. Факты пададзены ў міні артыкуле сведчыць аб панізволеніі Праваслаўнай Царкве ў Расеі і вікар'ествараніімі, якія з законініх мэтай пачынаюцца ад парабу Ва-сілія III і Івана VI і канчыцаюцца на сучасных чырво-ных валадарах Масквы, якія асабіст востра спіраюцца панізволенай расейскай Царкве супраць беларусаў. Таму саму скобою напішаша пытанне: Хто так! Л. Гарбоўскі і каго ён уласціні бароніц? Ши ён бароніць слушнікамі панізволеніяў Праваслаўнай Царкве расейскай валадарамі, ці расейскі імпэраторы ён зноў Беларусь? І ано і другое имя горану на прыносі.

Нават спасі-ж ехарху Р.С. Праваслаўнай Царкве не бракавала таіх, кія выступалі супраць таго маскоўскага панізволенія. Успомніць хоча-бы сям. Філіп (1507–1568) мітраполіт Маскоўскай, Арсения Манееніча (1698–1772) мітраполіт Ра-стобускага — гэта горы, якія не пашкадзілі жыцці ў абароне Праваслаўнай супраць нареката-

хізантія і з гэта Праваслаўнай Царкве залічыла я. Філіп мяк сівітні. Нажаль было замала гэтым клоезд, таму і звыштэй закіды супраць епар-хай пайгоўных па ільненні днін апуро, і гэтым закіды можна было пачуць не толькі з вінчай вуснай, але і з смын пабожных вуснай, калі аліцка не хадзіць за прыкладам вар-та толькі панічніцца з творам салавецкага ві-зінаніка а. М. Польскага, (аб якім я успамінуў у сваім артыкуле) і чызцы прыпаслаўную прысю і паслухаў перыоду.

Л. Гарбоўскі звыраствана да мене: «Вы разумеце, што «Алаз» Л. Гарбоўскага бароніў якад тое, супраць чаго ласкавы віцэ-сулупольную бірашчаў. Він напісаў пітагею: «Шоўкі! Вы бы ві бачіце, што ўжо і праваслаўнай і католікай адна і там-же рука падаётся?» Але чо? Дык-якіх гэтай небісцівасіці пішаша базу на кожнай стаўроні «Божым шляхам» і робіцца ўсё жа мацема, каб ёй «супрацьстаяць», але Ві. Л. Гарбоўскі, што родбіе? Вік спамагае гэту «руку». Для беларусаў гэтая «рука» падвойная, катоўская, бо іншэ і нацыянальна і рагіджна панізволенне са-мой Праваслаўнай Царкве.

На іншым мейсцы, усяго некалькі раздубу ніжэй, Л. Гарбоўскі пише: «Вы кажаце, што Праваслаўнай Царкве танце пад дужкай бізбожкай і сядзейчай вінішчэнню хрысціянства». Эх Ві. а. Лазер! Большая нікога не астасічаў Вам сказаць. Так із рукі лінца, там стогні, пакуты нечаштнай мучанікай веры, там уся Царква аблы-васіца ў сильзах і крэмі. Варты толькі папінірам, наядэдны скал з «Алазу» Гарбоўскага наўроцні з гэтым ягоным склам, каб пачынчыць, які бы лёгка перакручава чужія думкі. Я пісаў: ««Грэзі Рымы» танце пад дужкай бізбож-кай», а тут ён кака «Праваслаўнай Царкве тан-це...» — па-першое што гэта агулам дзяв' разны речи і ўжо таму таго ягоствіваўши неўфа, а па-другое Праваслаўнай Царкве гэта на толікі таго, што ў Маскве: вісь-ж ясно Праваслаўнай Царкве вісць незалежных ад Масквы, вісь-ж і гэтых Царкве па-за абиарам Савецкай Савозу, якіх зусім не звязаны з Масковіем, але пісці, што Л. Гарбоўскі толькі маскоўскую Царкву ўжаке з Праваслаўнай, бо піша, што «там усё Царкву аблыніцаў ў сильзах».

Аб тым што запрадэйнай Расейскай Праваслаў-

най Царкви, а тымболыш Беларускай Царкви шыр-піць і аблыніцаў «краймі» па сівітні, на абиары Савецкага Савозу, на старонках «Божым шля-хам» ніколі не півречыл і перочыніў на думе, але на сорам для таго-ж «Грэзія Рыму» у самай Мас-кве падыніцаў галасы з лона саюз-ж Рас. Царкви, якіх запіралі Саргей, пасярэдні патрыарх у 1930 г. запіралі «учыненіем» савецкім Уладзіміром разрэзі супраць перыку і сівітарбу па мношы ніхіх ад-посін на іхніх разлігінніх перакананін. Гэтым разрэзі вілкімі вискочылі амаль звярзаным здзеяннім». Дзелён-ж даху ў Савецкім Са-юзе ніколі не было і у сучасі міміні ніхілікіх разлігінніх працэсіяў. (Васкрасенне Чытне 23-III-1930). Амаль заслоўнів саём падарыў таіх разлігінніх перакананін. Мікалай Круглікін у Параіку і згээт час пішыл поутарасца на старонках Журналу Маскоўскага «Патрыархі». У сініх пех-мініяцюрах пасланы з дня 29-IV-1927 г. м. Саргей пі-саў: «Мы, царкоўныя звязы, на зборах па-на-шаве савецкіе звязкі і не з бізмозгівымі прыла-дамі ў іх прытрымі, а з нашымі народам і ўрадам. Супраць гэтаму, якак павінны на ўслугі на-званіць наставнікі, каб толькі пісцішы межы свягія вадзізданія і горда звяжыць, што яна — гэта «Грэзі Рымы» і падыніцаў галасы пратасту-хізантія. Нес беларусаў гэта патоткы цівісіі, што іхніх бізбожкічнаў ад тэых старонін Мас-квы заслубіў была першо ахвяраю. Але іншэр і самі расейцы і то якраз тым, што шмат перыад-пелі за веру, звыраствана з вострым аудзядзеннем супраць таго маскоўскому «Праваслаўнаму Царству». У «Праваслаўнай Русі» №. 19 за 1947 г. каліні пададзені граматычнай віхавкай перакананіе, што камунізм будзе пераможны не атамавлю бомбю, але крижкі і таму даходзіць да гэтых заслубін: «Вось чану наша вораг не камунізм, а духовінстві, якое пайшло к азі на службу, бо яно запрабіць творы! КІАНІВА заслав» с. 13. Гэты самы сказа на старонках таго-ж часапісу ў 1948 г. №. 19 (422) патырмі праф. І. Андруэс — каліні салавецкі візантыйскія дзялчыні якіх: ««Праваслаўе, якое пададзено саветам і стала сіламі прымадзяло сусветнага антихрысціянскага згор-шанні» — які бысь праваслаўем, спакудзя-нію антихрысціянской ерасцю, якак апрану-ліся з разлігіртвай рымы Праваслаўя» (с. 3.). Па-добных віхавкі можна пітаваць бескінечна, але і гэтым даволі, каб пабачыць, як недаручна робіць беларус Л. Гарбоўскі, не разбіраючыся па-на-хойных алоностях і баронічы тым самым разам з прыслеўленіем Царкве і току якія не мучыні, а якія аудзядзенію савецкія японскія агентамі. Ни ведаць што Л. Гарбоўскі злавілі сабе па гэтым спраўу?

З вышыніздаванія можна бачыць, як разлікі «Праваслаўнай Беларусь» не апрыентуцца ў тых спрэзі, якія заміцяюцца і ў якіх архентавацца мусіні, калі мae намін часма выконавца сава-хозяйстваў прыміты на сібе аблакавак. Але на жаль з уступу да №. 4 гэтага часапісу завалеваліся ішчэ аб горных рэчах, там заслоўнів пітаваць жа-

наступна ён пітагею: «Ві не існімую на веру Упрадэд усяго нападзе пораг дзяліўся? Так! І прытомніе, што Каталіцкая

Царква ў Савецкім Савозе, у паславецкіх краінах,

пазабыла я падчас першых камуністычных рэ-вілоў — прынае на сабе гэты перыод напад.

Мы можам толькі чиніцца з таго факту, што ў гэтых мухах за веру запрадэйнай праваслаўнай місіічнікі на білы падобіні ўзялі Гарбоўскага, не адстадзілі ад католіц, але суполна лязілі гора

і білу на Салоўках, у падыніцьнях НКВД і сот-ніх розных канцэнтрацыйных лігэрэў. Таму і сініяя на слабасці Праваслаўнай Царкве, але здаровы і ѿно супраць бізбожкічнай віхавкай перакананіе, што камунізм будзе пераможны не атамавлю бомбю, але крижкі і таму даходзіць да гэтых заслубін: «Вось чану наша вораг не камунізм, а духовінстві, якое пайшло к азі на службу, бо яно запрабіць творы! КІАНІВА заслав» с. 13. Гэты самы сказа на старонках таго-ж часапісу ў 1948 г. №. 19 (422) патырмі праф. І. Андруэс — каліні салавецкі візантыйскія дзялчыні якіх: ««Праваслаўе, якое пададзено саветам і стала сіламі прымадзяло сусветнага антихрысціянскага згор-шанні» — які бысь праваслаўем, спакудзя-нію антихрысціянской ерасцю, якак апрану-ліся з разлігіртвай рымы Праваслаўя» (с. 3.). Па-добных віхавкі можна пітаваць бескінечна, але і гэтым даволі, каб пабачыць, як недаручна робіць беларус Л. Гарбоўскі злавілі сабе па гэтым спраўу?

З вышыніздаванія можна бачыць, як разлікі «Праваслаўнай Беларусь» не апрыентуцца ў тых спрэзі, якія заміцяюцца і ў якіх архентавацца мусіні, калі мae намін часма выконавца сава-хозяйстваў прыміты на сібе аблакавак. Але на жаль з уступу да №. 4 гэтага часапісу завалеваліся ішчэ аб горных рэчах, там заслоўнів пітаваць жа-

наступна ён пітагею: ««Грэзі Рыму», знамін-стванінія японскія агентамі. Ни ведаць што Л. Гарбоўскі злавілі сабе па гэтым спраўу?

На іншым мейсцы Л. Гарбоўскі зной звыраствана да мене: «Не раздүйся, што Праваслаўнай

Царкве сълнце крываю, што яе жывое цела

Справа фэховых заняткаў інтелігэнцыі

Цэнтральная ўправа Сусыветнага Аб'яднання Беларуское Эміграцыі (САБЭ) нарада падала да ведомства прыемную для беларуское эміграцыі вестку аб мацымы хутчэй уладжаны на фахону працу нашкодзе інтелігэнцыі. Даэты гэтага ўправа САБЭ просіла усе цэнтральныя беларускія арганізацыі ў пасобных краінах, чым хутчэй прыслучаць даныя ядоносна калдру ўладжане ім беларускія інтелігэнцыі ў форме анкет, падачою аб кожным пасобку наступнай весткі: прозвішча, імя, дата і мейсцца нараджэння, час прыбыцця ў даную краіну, мейсцца і ціту закончанні школы, фах і спецыяльнасць, фаховы стаж, веда мовам.

Гэтую сінкету належыць выпаціць у даёх мовах (беларускай і французскай або англійскай) у 6 экзэмплярах і пераслаць у Цэнтралю САБЭ. Навуковыя прызначэнні просьба перадаць усе свае навуковыя працы, як аруказаныя, так і падытаваныя да друку.

ПАЛОМІЦТВА ў ЛЮРД

Міжнародная арганізацыя «PAIX CHRISTI» сіледа ў дні 18-25 лістапада падыніць паломіцтва ў Люрд. Для моладзі ў Люрдзе будуть налаштавы асобныя пелаткі лягры ў форме віясак разьдзельна для кожнага нацыянальнасці. Прадбачыцца ўзлед да 30 нацыянальнасці.

Парарад жыцця ў лягры будзе абынай: малітву, заклазы, выступленні самалезнейнасці і спене.

Мэтая гэтага паломіцтва ёсць паказаны і пакажыць, што толькі Хрыстос можа дзве запраўды мір народам. Беларусы ўжо згадалі свой уздел у гэтым паломіцтве.

З пасобных краін ў прадбачанія спэцияльныя цыркі. Бліжэйшая інфармацыя ў справе гэтага паломіцтва беларусы ў пасобных краінах могуць атрымашы у беларускіх душпаstryраў:

У Францыі: R. P. Horosko Leo, 95, rue de Sèvres, PARIS VI.

У Англіі: Rev. dr. Sipovic Ceslau, Marian House, Holden Avenue, Woodside Park, LONDON N. 12.

У Нямеччыне: Hochw. Dechant Michael Moskalik, (20 b), GOSLAR-Harz, Sonnenstr. 1. A.

Жадаючых прыніць уздел, просьба не адкладаць свайго зглошэння, каб веданыя жую колыкасць мейсціў разъвівацца для беларусаў, бо ўжо да гэтага часу прадбачаны лік удзельнікаў да 20 тысяч блізка што запоўнены. Потым цяжка будзе атрыманы палёткі.

ПАДЗЯКА.

Усіх арганізацыяў і прыватным асобам, якія прыслалі рэдакцыі «Божым Шляхам» і ёсці ўзбяднілі прымытыні з нагоды 31-ых угодкаў азвешчаныя незалежнасці Беларусі, на гэтым мейсны склалім шынную пазыку.

Жаланыя змененія ў прымітыніх звязаныя і нашымі жаданінамі і найшчырэйшымі жаданінамі ўсего Беларускага Народу. Будзе верны, дзеяль і маліц Усемагутнага Бога, каб папамог іх хутчэй ажыцьцяваць.

Рэдакцыя.

ПОШУКІ.

Сына Шэўчыка Аўгена нар. 1921 г. у в. Дубнікі акр. Глыбокіе шукае бацька Шэўчык Ян. Весткі сланы на элрэс:

Szewczyk Jan, Göttingen, Lüttich - Kaserne, Allemagne-Germany, Brit. Zone.

ВЫДАВЕЦКІ ФОНД

Сёлета на выданіні фонду «Божым Шляхам» і на перадплату прыслалі: Вішняўка А. 1000 фр., Галадзінікі ІІ. 350 фр., Гутычык С. 300 фр., Захарэнкі Я. 1000 фр., Кашталин Ул. 60 фр., Кузьміна Н. 300 фр., Лукшина Ул. 700 фр., Мішкевіч В. 300 фр., Мепеліна М. 450 фр., Монід А. 300 фр., Пузоўскі 1000 фр., Раменовскі Я. 500 фр., Раменчук А. 350 фр., Сураіла Я. 1000 фр., Тарарако С. 1000 фр., Ульзікі В. 500 фр., Шынко М. 500 фр., Янкін Я. 400 фр., Янінка П. 350 фр., Ясюкевіч Я. 350 фр., Янкевіч Г. 500 фр.

Усім ахвяравадцам і перадплатікамі шчырае Рэдакцыя.

З Ъ М Е С Т.

Яничэ адзін год	1
а. Леў — Тайны веры і разум	2
П. — Поступ і затацка жыцця	4
В. Друг — Ты і яна (працяг)	5
а. Я. Гарошка — Жыцця і пам'ять Еўфрасіні	8
а. Лазар — У чыйш абароне	10
др. Камэрён — Сімерль Хрыста з лекарскага гле- дзінча	12
А. Жмэнія — Хто магутнічы?	13
Ул. Дудзіцкі — Прыліп (санат)	13
Сіян серка	14
На рэлігійнай піве	14
Беларуская хроніка	15
Паломіцтва ў Люрд	16